

Arrest

**nr. 59 170 van 1 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische en van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Macedonische en van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 oktober 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 oktober 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 3 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 24 juni 2010.

1.3. Op 18 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali, afkomstig uit Idrozov, gelegen in Skopje, Macedonië. Sinds uw huwelijk in 1995 met V.(...) O.(...), die van Rom origine is, woont u in Ferizaj, Kosovo, waar u een woning betrok met uw schoonfamilie. U bent vandaag in het bezit van zowel de Kosovaarse als Macedonische nationaliteit. Tijdens de oorlog in Kosovo verbleef u een drietal maanden in Macedonië. Hierna keerde u terug naar Kosovo. Ongeveer zeven jaar geleden verbleef u samen met uw echtgenoot tevens een jaar in Zweden, waar u toen asiel aanvraagde. Jullie keerden hierna vrijwillig terug naar Kosovo. Twee jaar geleden verliet uw echtgenoot Kosovo om voor het Amerikaanse leger in Afghanistan te gaan werken. Sindsdien verblijft hij daar. U bleef achter met uw twee minderjarige dochters bij uw schoonfamilie in Ferizaj. Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Kosovo werd R.(...) O.(...), de neef van uw echtgenoot, op straat in Ferizaj aangevallen en geslagen door Albanezen. R.(...) woont sinds 20 jaar in Duitsland en was op dat ogenblik op vakantie in Kosovo. Hij verbleef toen bij u en uw schoonfamilie. De aanleiding voor dit incident was een geschil over een handelszaak in Ferizaj die hij na de oorlog had verkocht aan een Albanees wiens naam u niet kent. Na deze verkoop werd deze winkel onteigend door de overheid. Deze nieuwe eigenaar voelde zich belazerd en eiste zijn geld terug. Die dag werd R.(...) door deze persoon en zijn vier zonen aangevallen. R.(...) diende voor deze feiten klacht in bij de politie en keerde hierna terug naar Duitsland. Wat de politie in deze zaak ondernam is u onbekend. Ongeveer twee à drie weken later viel diezelfde Albanees de woning van uw schoonfamilie binnen. U en uw schoonvader waren op dat ogenblik in deze woning aanwezig. Deze persoon, die gewapend was, richtte zich op de binnenkoer tot u, pakte u vast, sleepte u naar een kamer en probeerde u daar aan te randen. Uw schoonvader die op uw geroep afkwam, was getuige van deze gebeurtenis en kwam tussenbeide. U slaagde er vervolgens in zich elders in de woning te verschansen. Tegen uw schoonvader vertelde uw belager dat hij op zoek was naar R.(...). Wat er daarna gebeurde is u onbekend. Als gevolg van deze gebeurtenis voelde uw schoonvader zich onwel. Door een verhoogde bloeddruk geraakte hij verlamd en nog dezelfde dag van de feiten werd hij door familieleden naar het ziekenhuis in Prishtinë gebracht. De politie werd niet over deze feiten ingelicht en de volgende dag, ergens in augustus of september 2009, vertrok u naar uw moeder in Macedonië. Daar verbleef u ongeveer één maand. Rond oktober 2009 verliet u Macedonië richting België. Na een dag reizen kwam u in België aan. Op 22 oktober 2009 diende u in België een asielaanvraag in. Uw komst naar België is tevens ingegeven door de medische problemen van u en uw dochter. Sinds de oorlog in Kosovo lijdt u aan stress. U was voor dit trauma in het verleden in behandeling in Kosovo. Uw dochter was bij de geboorte verlamd aan beide armen en heeft nu ook problemen aan haar ruggenwervels. Na uw vertrek uit Kosovo overleed uw schoonvader. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart; uw Macedonisch paspoort, uitgereikt op 9 oktober 2008 en geldig tot 7 oktober 2018; documenten waaruit blijkt dat uw echtgenoot werkzaam is in Afghanistan; een medische fiche op uw naam; de overlijdensakte van uw schoonvader N.(...) O.(...), volgens dewelke hij over 27 februari 2010 in Ferizaj overleed; twee attesten waaruit blijkt dat u in december 2009 twee keer de spoedgevallendienst van het H.-Hartziekenhuis in Lier raadpleegde; een medisch attest op uw naam opgesteld te Ferizaj op 7 november 2008 door dr. A.(...) B.(...), een medisch attest op naam van uw dochter H.(...) O.(...) opgesteld te Skopje op 16 oktober 2009 door dr. B.(...) I.(...); Belgisch medische attesten op naam van uw dochter O.(...) H.(...); een allergietest op uw naam en een attest van de organisatie Romano Gjivdipe opgesteld op 6 januari 2004, volgens dewelke de Roma in de gemeente Ferizaj gediscrimineerd worden (oa geen recht op gebruik eigen taal in het openbaar) en geen bewegingsvrijheid hebben.

B. Motivering

Na onderzoek van al uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen in Kosovo – met name de problemen van de neef van uw echtgenoot, R.(...) O.(...), en de inval in de woning van uw schoonouders, waarbij u en uw schoonvader door een onbekende Albanees werden gevisieerd en ernstig werden mishandeld, wat vervolgens aanleiding gaf tot het overlijden van uw schoonvader – niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Ferizaj wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven.

In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschappen betrokken waren. Ook in de regio Ferizaj werden de laatste jaren geen etnisch geïnspireerde of interetnische geweldincidenten meer gemeld waarbij RAE betrokken waren. Bovendien blijkt uit deze informatie dat wanneer er zich in deze gemeente incidenten zouden voordoen tussen twee gemeenschappen, leden van de Roma- en Ashkali-gemeenschap in deze gemeente steeds terecht kunnen bij diverse vertegenwoordigers van hun respectievelijke gemeenschap of bij lokale NGO's. Daarnaast zijn zowel de Roma als de Ashkali in Ferizaj vertegenwoordigd via het 'bureau van de gemeenschappen' (Albanees: Zyra Lokale për Komunitete) van de gemeente, een orgaan dat een belangrijke rol speelt bij de bescherming van de rechten van de minderheden binnen een gemeenschap. Dergelijke door u aangehaalde gebeurtenissen - het in elkaar slaan van een Roma op straat en een gewelddadige inval in een woning van Roma gevolgd door het overlijden van een van de slachtoffers - zouden dan ook op heel wat aandacht hebben kunnen rekenen, temeer ook daar voor de internationale autoriteiten in Kosovo, waaronder KFOR en EULEX, het bestrijden van elke vorm van etnisch geïnspireerd geweld de hoogste prioriteit heeft. Voorts blijkt uit de ons beschikbare informatie dat de RAE-gemeenschappen ook zo goed als overal in Kosovo over volledige bewegingsvrijheid beschikken. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dit geldt tevens voor de gemeente Ferizaj. De RAE beschikken er over volledige bewegingsvrijheid. Tevens blijkt uit onze informatie dat in de periode 2003-2008 ongeveer 23 Roma en nog eens 172 Ashkali en Egyptenaren naar deze gemeente terugkeerden. Vandaag wonen er ongeveer 258 Roma, 3823 Ashkali en 76 Egyptenaren in Ferizaj.

Dat er aan de door u aangehaalde inval in uw woning geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit een ernstige inconsistentie tussen uw opeenvolgende verklaringen, i.e. ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en op de zetel van het Commissariaat-generaal. Zo repte u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over de (poging tot) aanranding waarvan u het slachtoffer werd tijdens voornoemde inval in uw woning in Ferizaj (vragenlijst DVZ, Terugnameverzoek DVZ). Daarnaast verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat meerdere Albanezen uw woning in Ferizaj binnenvielen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5.), terwijl u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk stelde dat slechts één persoon de woning binnendrong (gehoorverslag CGVS, p. 9). Over deze persoon die de woning binnendrong legde u vervolgens tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal nog andere weinig overtuigende verklaringen af. Zo stelde u dat hij tijdens deze inval gewapend was, maar vervolgens slaagde u er niet in aan te geven wat voor wapen hij bij zich had (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe hij gekleed was, stelde u dit niet te weten daar u hem niet had durven aankijken (CGVS, p. 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met Albanezen in Kosovo. Dit ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas.

Hoe dan ook dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers en erna duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Tevens blijkt uit de ons beschikbare informatie dat in het lokale politiekantoor van Ferizaj-stad meerdere RAE tewerkgesteld zijn, alsook dat alle politiekantoren in deze gemeente onder toezicht van EULEX staan. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u na de door u beweerde inval in uw woning - voor zover hieraan nog enig geloof kan worden gehecht (cf. supra) - naliet de Kosovaarse politie of de internationale instanties aanwezig in Kosovo van deze feiten op de hoogte te stellen. Voor uw nalaten had u ook geen afdoende en geloofwaardige uitleg. U geraakte immers niet verder dan te stellen dat u noch uw schoonfamilie voor deze feiten een beroep op de politie wensten te doen (CGVS, p. 12). Uiteraard kunnen de autoriteiten wanneer ze van feiten niet op de hoogte worden gesteld hiertegen ook niet optreden. Gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten en gezien hogervermelde vaststellingen met betrekking tot de veiligheid en beschermingsmogelijkheden

voor RAE in Ferizaj mag redelijkerwijs verwacht worden dat u of leden van uw schoonfamilie, al dan niet via derden, de lokale of internationale autoriteiten in Kosovo van deze feiten op de hoogte brachten. Wat betreft uw psychische problemen - sinds de oorlog in Kosovo heeft u schrik van alles - en de medische problemen van uw minderjarige dochter, O.(...) H.(...), dewelke tevens een aanleiding vormden voor uw komst naar België, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde medische documenten blijkt dat zowel u als uw dochter in Kosovo en in Macedonië toegang hadden tot de gezondheidszorg. Bovendien bevestigt de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie tevens dat de Roma en de Ashali in de gemeente Ferizaj volledige toegang hebben tot de medische gezondheidszorg. Van discriminatie van Roma en Ashkali bij het verkrijgen van medische zorg is in deze gemeente geen sprake. Aldus heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich voor een afdoende behandeling van uw gezondheidsproblemen niet zou kunnen wenden tot de in Kosovo en in Macedonië aanwezige gezondheidsstructuren en dat er aldus sprake zou zijn van een daad van vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of dat hier kan gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de medische problemen van uw dochter op zich ook geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Uit uw voorgelegde Macedonische paspoort blijkt bovendien dat u eveneens de Macedonische nationaliteit bezit. Uw vrees dient bijgevolg ook ten aanzien van Macedonië beoordeeld te worden. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u na uw vertrek uit Kosovo ook een maand in Macedonië verbleef alvorens door te reizen naar België (CGVS, p. 6). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat uw vertrek uit Macedonië enkel was ingegeven uit een wens u en uw dochter hier in België te laten behandelen voor jullie medische problemen (CGVS, p. 8 ev.). Bovendien formuleerde u geen enkele vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming in geval van een eventuele terugkeer naar Macedonië (CGVS, p. 14). Op basis van deze door u ingeroepen feiten kan dan ook niet gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land het risico op loopt op vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De door u neergelegde identiteitsdocumenten bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteiten, waaraan echter niet getwijfeld wordt. De door u neergelegde medische documenten werden hierboven reeds besproken. Het verblijf van uw echtgenoot in Afghanistan en het overlijden van uw schoonvader staan evenmin ter discussie. Dit overlijdensattest van uw schoonvader levert ook geen uitsluitel omtrent de oorzaak en de aanleiding van zijn overlijden en levert aldus geen bewijs van de door u beweerde inval in uw woning in 2009. Wat betreft de inhoud van het door u neergelegde attest van de organisatie Romano Gjivdipe dient tot slot te worden gesteld dat deze informatie reeds dateert van 2004 en in tegenspraak is met hogervermelde actuele situatie van de Roma in Kosovo en in Ferizaj in het bijzonder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, herhaalt verzoekster in een eerste onderdeel – met betrekking tot de

asielaanvraag – haar vluchtmotieven, onderneemt zij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen en voert zij aan dat de door haar aangehaalde problemen in se verband houden met haar etnie (Ashkali) en die van haar schoonfamilie (Rom), beide minderheden (RAE-minderheden), zodat deze problemen dan ook verband houden met de criteria vastgelegd in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1958.

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoekster aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst dreigt geconfronteerd te worden met dezelfde problemen als voordien. Zij meent dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd aangezien in de bestreden beslissing louter en alleen wordt vermeld dat zij er niet in geslaagd is een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport *“Kosovo. Rights Displaced. Forced Returns of Roma, Ashkali and Egyptians from Western Europe to Kosovo”* van Human Rights Watch van oktober 2010, de nota’s genomen door haar raadsman tijdens het gehoor van 24 juni 2010 en een kopie van haar verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door haar aangehaalde problemen in Kosovo – met name de problemen van de neef van haar echtgenoot en de inval in de woning van haar schoonouders, waarbij zij en haar schoonvader door een onbekende Albanees werden geïnterviewd en mishandeld, wat vervolgens de aanleiding gaf tot het overlijden van haar schoonvader – niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Ferizaj wel degelijk objectief verbeterd zijn, de veiligheidssituatie er over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven, in diverse regio's van Kosovo, waaronder Ferizaj, reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gemeld en zich al lang geen veiligheidsincidenten voordeden waarbij de RAE gemeenschap betrokken was, leden van de Roma- en Ashakali-gemeenschap in Ferizaj steeds terecht kunnen bij diverse vertegenwoordigers van hun respectievelijke gemeenschap of bij lokale NGO's, zowel de Roma als de Ashkali in Ferizaj vertegenwoordigd zijn via het 'bureau van de gemeenschappen' van de gemeente, een orgaan dat een belangrijke rol speelt bij de bescherming van de rechten van de minderheden binnen een gemeenschap, zodat kan worden gesteld dat dergelijke door haar aangehaalde gebeurtenissen - het in elkaar slaan van een Roma op straat en een gewelddadige inval in een woning van Roma gevolgd door het overlijden van een van de slachtoffers - dan ook op heel wat aandacht zouden hebben kunnen rekenen, temeer ook daar voor de internationale autoriteiten in Kosovo, waaronder KFOR en EULEX, het bestrijden van elke vorm van etnisch geïnspireerd geweld de hoogste prioriteit heeft, (ii) zij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de (poging tot) aanranding waarvan zij het slachtoffer werd tijdens de inval in haar woning in Ferizaj en zij tevens incoherente en weinig overtuigende verklaringen aflegt omtrent de perso(o)n(en) die haar woning in Ferizaj binnenviel(en), (iii) uit haar verklaringen blijkt dat zij na de door haar beweerde inval in haar woning – voor zover hieraan nog enig geloof kan worden gehecht – naliet de Kosovaaarse politie of de internationale instanties aanwezig in Kosovo van deze feiten op de hoogte te stellen en zij geen afdoende en geloofwaardige uitleg geeft voor dit nalaten, (iv) zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich voor een afdoende behandeling van haar gezondheidsproblemen niet zou kunnen wenden tot de in Kosovo en in Macedonië aanwezige gezondheidsstructuren en dat er aldus sprake zou zijn van een daad van vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of dat er kan gesteld worden dat zij bij een eventuele terugkeer naar haar land een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en de medische problemen van haar dochter op zich ook geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, (v) ook UNHCR, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* van 9 november 2009, benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld, (vi) zij na haar vertrek uit Kosovo ook een maand in Macedonië verbleef, van welk land zij tevens de nationaliteit beschikt, uit haar verklaringen blijkt dat haar vertrek uit Macedonië enkel was ingegeven uit een wens haar en haar dochter in België te laten behandelen voor hun medische problemen en zij geen enkele vrees formuleerde in de zin van de vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming in geval van een eventuele

terugkeer naar Macedonië en (vii) de door haar in het kader van haar asielaanvraag neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzingen, zoals wordt toegelicht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

2.4.2. In casu blijkt uit het administratief dossier en het verzoekschrift dat verzoekster, behoudens de Kosovaarse, tevens over de Macedonische nationaliteit beschikt. Daargelaten de vraag of al dan niet enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen in Kosovo, maakt zij geenszins aannemelijk dat zij zich niet opnieuw in Macedonië zou kunnen vestigen en dat zij er geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten. Dit klemt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat zij beschikt over een Macedonisch paspoort, afgeleverd in oktober 2008 en geldig tot oktober 2018, zij na haar vlucht uit Kosovo nog een maand bij haar moeder in Macedonië heeft verbleven (vragenlijst CGVS, p. 2, verklaring DVZ, vraag 34 en gehoor CGVS, p. 3 en p. 6) en zowel haar moeder als haar twee broers in Macedonië gedomicilieerd zijn (verklaring DVZ, vraag 13 en vraag 30, gehoor CGVS, p. 3). Verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat zij tijdens haar verblijf in Macedonië geen problemen heeft gekend. Gevraagd waarom zij dan niet in Macedonië wou blijven, stelde zij *“Neen, waar moest ik blijven; bij mijn familie?; neen, ik wou België. (...) Ik was niet van plan in Macedonië te blijven, wat kon ik doen in Macedonië; ik was zelf ziek en mijn dochter ook.”* (gehoor, CGVS, p. 8). Later tijdens het gehoor nogmaals gevraagd waarom zij niet in Macedonië kon blijven wonen verklaarde verzoekster opnieuw *“Ik wou niet blijven in Macedonië Waarom niet? Wat kon ik doen in Macedonië. Wat is het verschil tussen in Macedonië en in België wonen voor u? hoe kan ik mij genezen in Macedonië; ik ben zelf ziek; en mijn dochter volgt therapie hier; is al twee keer geweest; waar kan ik dat daar doen. U koos voor België omdat de medische hulp hier beter is? Ja; ik heb medicatie al 5 maanden in het opvangcentrum krijg ik medicatie.”* (gehoor CGVS, p. 13) en gevraagd wat zij vreest in geval van terugkeer naar Macedonië, stelde verzoekster wederom *“Ik wil niet naar Macedonië; wat kan ik daar doen Vreest u iets? Ik wil niet terug naar daar. Ik ben hier gekomen om mij te genezen; ik wil hier blijven; mijn dochter gaat naar de therapie; ik neem medicatie; ik blijf hier.”* (gehoor CGVS, p. 14). Ook tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster *“Ik ging naar mijn ouders in Macedonië en verbleef er 1 maand. Daarna ben ik samen met mijn dochters naar België gekomen. Ik wil hier met mijn dochters een normaal leven leiden. Ik wil mij hier laten behandelen alsook mijn oudste dochter.”* (administratief dossier, stuk 10, p. 2) en tijdens het interview naar aanleiding van het terugnameverzoek gaf verzoekster volgende reden op voor haar vertrek uit Macedonië en haar komst naar België *“Ik ben ziek. Ook mijn oudste dochter is ziek. Ik wilde naar België komen om een medisch onderzoek te ondergaan.”* Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing blijkt uit deze verklaringen dat in hoofde van verzoekster geen enkele vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Macedonië en dat haar vertrek uit Macedonië louter was ingegeven uit een wens om haar en haar dochter in België te laten behandelen voor hun medische problemen. De loutere beweringen in het verzoekschrift dat zij in Macedonië enkel nog aanspraak kan maken op een paspoort en een geboorteakte en het voor haar, gezien haar lange verblijf in Kosovo, haar tweede Kosovaarse nationaliteit en haar huwelijk met een Kosovaar niet aangewezen is terug te keren naar Macedonië voor lange tijd, laat staan om daar haar gezinsleven opnieuw op te bouwen, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en vermogen niet in het minst aannemelijk te maken dat verzoekster zich niet opnieuw in Macedonië zou kunnen vestigen en dat zij er geen beroep zou kunnen doen op de bescherming waarin de Macedonische autoriteiten voorzien. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij zich voor een afdoende behandeling van haar gezondheidsproblemen en deze van haar dochter niet zou kunnen wenden tot de in Macedonië aanwezige gezondheidsstructuren en dat er aldus sprake zou zijn van een daad van vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of dat er kan gesteld worden dat zij en haar dochter bij een eventuele terugkeer naar Macedonië een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat haar dochter medische behandeling heeft gekregen in Macedonië en er gedurende 10 dagen werd gehospitaliseerd (gehoor CGVS, p. 5 en p. 13) en dat ook zijzelf tijdens haar verblijf van 3 maanden in Macedonië tijdens oorlog de mogelijkheid had om een dokter te raadplegen (p. 6).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de ingediende stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging. Ook de aan het verzoekschrift gevoegde stukken, met name het rapport *“Kosovo. Rights Displaced. Forced Returns of Roma, Ashkali and Egyptians from Western Europe to Kosovo”* van Human Rights Watch van oktober 2010, de nota's genomen door haar raadsman tijdens het gehoor van 24 juni 2010 en een kopie van haar verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vermogen niet afbreuk te doen aan bovenstaande overwegingen en zijn

niet van dien aard een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Macedonië aannemelijk te maken.

2.6. Aangezien uit het voorgaande blijkt dat verzoekster de bescherming van de Macedonische autoriteiten kan inroepen, is er geen nood aan internationale bescherming.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS